

være Anledning til at optage dette Spørgsmaal til nærmere Drøftelse. Jeg antyder det kun her, for at det om muligt kunde lykkes mig, at stemme den højtærede Minister gunstigt for dette Andragende, naar det en Gang kommer frem.

I Tilslutning til disse Bemærkninger, som jeg har fundet Anledning til at gøre til det foreliggende Lovforslag, skal jeg efter Opfordring fra mit Parti henstille til den højtærede Minister at undersøge, hvorvidt det forholder sig rigtigt, hvad mange Klager gaar ud paa, at man i Hæren næsten aldrig ser dens Musikkorps eller hører Musik. Paa de mange Marcher, der nu foretages for at træne det indkaldte Mandskab, vilde det have Betydning for dette, om det af og til havde Musik i Spidsen. Dette letter Marchen svært, og under Hvil vilde det have en oplivende Indflydelse paa Mandskabet, om Musikken spillede. Ligeledes er det mig bekendt, at man i flere Garnisonsbyer klager over, at Beboerne for sjældent hører Musikken der. Da man indførte Musikken i Hæren, var det ikke alene for Soldaternes Skyld; man mente — og med Rette —, at Musikken overhovedet har en kulturel Betydning, at den kunde virke oplivende paa Befolkningen i Garnisonsbyerne og bidrage til at interessere den for god Musik. Men der klages, som sagt, over, at Folk i Garnisonsbyerne for sjældent hører Musikken. Naar Kommandanten eller Bataillonschefen holder Middag, spilles der af og til udenfor vedkommendes Bopæl, men det hænder, at denne Bopæl ikke er valgt paa Steder, hvor der er megen Færdsel, og at derfor kun faa af Byens Borgere eller af dem, der fra Landet kommer ind til Byen, faar Lejlighed til at nyde denne Musik. Jeg benytter denne Lejlighed til at bede den højtærede Minister undersøge dette Forhold. Hvis det virkelig er Tilfældet, at man i for høj Grad sparer Musikerne og overlader dem for megen Fritid til at drive Musik for egen Regning, maa der træffes en Forandring; thi det er ikke rigtigt at lønne Musikkorpset, selv om de kun er smaa, naar de ikke fyldestgør den Opgave, der er sat dem.

Til disse Bemærkninger skal jeg indskrænke mig, idet jeg paa mit Partis Vegne anbefaler, at det foreliggende Lovforslag nyder ikke blot velvillig, men ogsaa hurtig Fremme. Jeg anser det ikke for nødvendigt, at denne Sag henvises til et Udvalg. Spørgsmaalet er ikke af stor Betydning, det er mest af praktiske Grunde, at Lovforslaget er fremsat, og jeg an-

befaler derfor det høje Ting at fremme det saa hurtigt som muligt.

K. M. Klausen: Da Lovforslaget ikke har nogen stor Rækkevidde, og da det til Dels i sin § 6 indeholder en Overgangsbestemmelse, kan jeg anbefale det til videre Fremme. Jeg skal ikke benytte denne Lejlighed til at genoptage den Strid, som har staaet her i Rigsdagen, angaaende Militærmusikken, og jeg synes heller ikke, det er rigtigt, at det ærede Medlem for Assens-Kredsen (Klaus Berntsen) vil benytte denne Lejlighed til at fremsætte Ønske om at faa flere Musikkorps i Hæren. Jeg mener, at vi ved denne Lejlighed bør indskrænke os til Behandling af det, der er foreslaaet af den højtærede Minister, og det skal jeg tillade mig at anbefale.

Ellinger: Ogsaa jeg vil anbefale det foreliggende Lovforslag og kan i øvrigt slutte mig til største Delen af de Betragtninger, det ærede Medlem for Assens-Kredsen (Klaus Berntsen) gjorde gældende. Særlig vil jeg føje mit Ønske til hans om, at Lovgivningsmagten snart vil søge at forøge vore Musikkorps. Militærmusikken er til Gavn for alle, og derfor maa vi alle kunne samles om at forbedre den.

De Forhaabninger, man nærede i 1911, da den gældende Lov blev vedtaget, om, at man skulde styrke Musikken ved Hjælp af værnepligtige menige, maa siges at være bristet, og det er ikke saa underligt. En Ting er det nemlig, at værnepligtige ikke er ukendte med at blæse et eller andet Instrument, men noget andet er at anvende dette Instrument i et Ensemble, hvor det ikke er nok at kunne blæse et enkelt Nummer; men hvor et større Repertoire maa indøves. For de værnepligtige Musikers Vedkommende er største Delen af den Tid, de har været inde, anvendt til at oplære dem i Musik, og ligesom de saa er blevet nogenlunde i Stand til at gøre Fyldest i et Musikkorps, træder de atter tilbage i de civiles Rækker og kan derved udnytte den Kundskab og den Undervisning, de har faaet i Militærtjenesten, medens selve Militærmusikken ikke har faaet nævneværdig Gavn deraf. Da saaledes Militærmusikken er henvist til væsentlig at blive udøvet af de faste Musikere, og deres Antal i et Regiments Musikkorps kun er 9, følger deraf, at det er overmaade anstrengende for dem at besørge Militærmusikken under Marcher. Der gives ingen Pauser, de maa alle saa at sige altid have Instrumentet for Mun-